

bestyre et Apotek, skal være *candidatus pharmaciae*“, og ikke videre. Hvorfor den, der skal bestyre et Apotek, ikke skal have samme Karakter som den, der skal lede det selvstændigt, forstår jeg ikke, og jeg synes, det er ret urimeligt. Saa kommer jeg til den Bestemmelse, at der kræves 5 Aars Tjeneste paa et daaſt Apotek, for at den paagældende kan lede et Apotek selvstændigt. Det synes jeg heller ikke, der er nogen Grund til. Man kan godt sætte Tiden betydelig ned. Jeg giver de farmaceutiske Medlemmer af Kommissionen fuldstændig Ret i, at der intet er til Hinder for, at en Mand kan lede et Apotek, naar han f. Eks. har gjort 2 Aars Tjeneste i Udlandet. Jeg tror, han høfter nok saa megen Kundskab og Erfaring, naar han rejser 2 Aar i Udlandet, som hvis han tilbringer alle disse 5 Aar paa et daaſt Apotek. I § 3 staar der: „Der skal som Regel ikke kunne gives personlig Bevilling til Drift af et Apotek o. s. v.“, men saa staar der: „Undtagelser kunne dog gøres under særlige Forhold“. Det synes mig, der er noget mærkeligt i, at en Lov siger, at som Regel kan der ikke gives Bevilling til noget, men saa lige nedenunder skriver, at der dog kan gøres Undtagelser. Jeg synes, at man maa fastsætte noget mere bestemt, paa hvilke Betingelser der skal kunne gives Bevilling til Subventionsapoteker. I § 4 staar der: „Enhver Apoteker skal selv lede Driften af sit Apotek. Han maa derfor ikke bortforpagte eller paa anden Maade mod eller uden Bederlag overdrage Driften til andre.“ Her maa man dog tage en Ting i Betragtning, at de Folk, som udføre de vigtigste Forretninger i Apotekerne, navnlig Forretningen ved Recepturerne, altid handle paa eget An- og Tilsvaer, saa at Apotekerens Ledelse af Driften i Virkeligheden er ret illuſorisk. Det vil væsentlig sige, at den er god for ham selv, thi hvis han ikke leder Driften ordentligt, kan han selv lide økonomiske Tab derved; men for det store Publikum kommer det meget mere an paa de Folk i Apoteket, der udføre de daglige Forretninger, og der altid handle paa eget An- og Tilsvaer. Det skal jeg senere komme lidt nærmere tilbage til. Jeg skal kun her sige, at det derfor forekommer mig, at man snarere burde have truffet nogle Bestemmelser om disse unge *examinati pharmaciae*, som altsaa ikke ere Kandidater endnu. At de have Lov til paa eget Ansvar at udlevere Recepter og ekspedere dem, det er egentlig mere mærkeligt. Og der er desuden det at sige, at naar en Apoteker har Lov at sælge sit Privilegium til hvem som helst, synes jeg egentlig nok, at han lige saa vel maa kunne

forpagte det ud. Det bliver dog Staten til en vis Grad ret uvejskommende, om han sælger sit Apotek eller han bortforpagter det. Naar han overhovedet har Lov til at overlade det til en anden, synes jeg, at det er ret ligegyldigt, paa hvad Maade dette sker. I Slutningen af samme Paragraf staar der: „Apotekeren maa ikke, uden dertil af det kongelige Sundhedskollegium meddelt Samtykke, tage fast Bolig uden for den Ejendom, i hvilken Apoteket drives.“ Det er ogsaa efter min Mening en ret urimelig Paragraf. Naar man ved, hvorledes det gaar til paa et Apotek, ved man dog, at det i de færreste Tilfælde er Apotekeren selv, der ekspederer Recepter. Og der gives jo ingen Regel for, hvor længe han skal være i sit Apotek. Der staar, at han personlig skal lede Driften, men hvad vil det sige? Han kan jo være i Apoteket 5 Minutter, eller han kan være der 10 Minutter, eller han kan være der den halve Dag, men der staar jo ikke i Paragraffen noget som helst reelt derom. Hvorfor skal han absolut tvinges til at bo paa samme Sted? Der kan være mange praktiske Vanskeligheder forbundet dermed. Jeg har for hørt, at der her i Kjøbenhavn er en Apoteker, der sidder meget smaat i det; han har hidtil boet i en stor Lejlighed. Nu havde han lyst til, for at ophjælpe sine Affærer, at leje denne Lejlighed ud; der vilde give ham en stor Lejesum og selv flytte ind i en mindre. Men det kan han ikke, thi efter den omhandlede Lovparagraf skal han bo i denne Lejlighed. Han kunde ellers bo i Huset ved Siden af og saa en meget billigere Lejlighed. Og der er jo dog ingen, der tror, at Apotekeren, naar det ringer om Matten i Apoteket, selv staar op og ekspederer Recepter; saa det spiller aldeles ingen Rolle, om han selv bor i Huset. Naar en Apoteker ikke har lyst til at tage sig af sine Sager, men har lyst til at forsømme dem, saa forsømmer han dem saamænd lige meget, enten han bor i den samme Ejendom, i hvilket Apoteket drives, eller et andet Sted. Saa staar der i § 5: „Bliver en Apoteker syg eller svagelig og er Eghdommen eller Svageligheden af den Bestaffenhed, at han for bestandig eller for længere ubestemt Tid vil være hindret i at lede Apotekets Drift, vil dette . . . være at forestaa paa eget Ansvar af en Bestyrer“. Jeg kunde egentlig have lyst til at spørge den højtærede Justitsminister, hvad det vil sige, at han er syg paa længere ubestemt Tid. Det er et noget vagt Begreb. Hvor længe er en „længere ubestemt Tid“. Er det en Maaned, 2 Maaned, et Aar o. s. v.? Der staar senere i samme Paragraf: „Apotekets Bestyrelse paa denne Maade kan dog